

„Извѣстието“ не носи ничий подписъ, но ние наблюдаваме, какъ по него се плъзга перото на нашия човѣкъ. Набрало го ядъ, па слѣдъ като казва открито причинитѣ за спирането на Будилника, тупналь еднажъ-дважъ по главата че-че-че-честна'та българска публика, която чувствува повече нужда отъ шкембе-чорбасж, отколкото отъ хумористическа литература.

„Одѣхнахме малко — наивно ни се признаваше единъ старъ българинъ, който и днесъ живѣе въ Букурещъ: каквото бѣше подбралъ, всичкитѣ ни щѣше да очерни“. — Чорбаджийска България посрѣщнала съ нескрита радостъ смъртъта на Будилника. Имало защо.

Освѣнъ цитираната уводна статия изъ брой първи, Будилникътъ далъ нѣколко карикатури, нѣколко разказа и стихотворения отъ общо-човѣшки и общо-политически характеръ. Тука ние срѣщаме стихотворения, като Гергьовденъ, Патриотъ и др., разказитѣ: Това ви чака, Хайде на изложбата! и пр. орнаментирани съ подходящи карикатури, които даваме нарочно на отвѣднитѣ страници. Първата карикатура придружава статията „Хайде на изложбата“. Въ нея ще видите освѣнъ прѣдставителитѣ на великата османска империя, още и прѣдставителитѣ на българския и гръцки народи съ тѣхнитѣ чорбаджии и духовни пастири — Антимъ I. (българскиятъ екзархъ) и Антимъ IV. (вселенскиятъ патриархъ)—единиятъ легналъ на тепсия и носенъ отъ евнухъ нѣкой, а другиятъ съ вързани очи: надъ него се развѣва рачешкия „Напрѣдъкъ“. Другитѣ двѣ карикатури, на стр. 390. писани все отъ поляктъ Дембицки, изразяватъ напълно идеята, дадена отъ самия редакторъ на в. Будилникъ: „Виенската академия отваря очитѣ на Букурешкитѣ български професори“, сир. рисува ни тоягата като всемирна възпитателна сила и като единственъ възпитателенъ факторъ въ българската педагогия, а въ втората подъ „Баронъ фонъ Дри-